

Matthew Costello en Neil
Richards

Het laatste raadsel

Vertaald door Peter de Rijk

DE FONTEIN

1. Schaakmat

Brr, dacht Michael Edwards toen hij uit zijn BMW stapte en de trap op liep naar het statige herenhuis van zijn goede vriend Quentin Andrews in Cherringham Crescent, waar vijf van zulke panden stonden.

Het huis had een klassieke ingang, met aan weerszijden een witte zuil, en leek meer te passen in een exclusieve straat in Holland Park dan in het rustige dorpje Cherringham.

Maar voor de welgestelden die niet op het uitgestrekte platteland wilden wonen, waren de huizen aan de Crescent een geweldig alternatief, mooi gelegen tussen de glooiende heuvels en de meanderende Theems.

En Michael was echt dol op deze plek.

Als hij hierheen kwam voor zijn wekelijkse schaakpartij met Quentin, die ze onder het genot van een zorgvuldig uitgekozen single malt speelden, gaf hem dat altijd het gevoel dat hij weer in Londen was beland.

Hoezeer hij ook van het dorp hield, hij miste diep vanbinnen toch het ritme en de reuring van die geweldige stad.

Dat beroemde citaat van Samuel Johnson was een schot in de roos: als een man Londen beu is, is hij het leven beu.

Na een snelle avondmaaltijd met zijn vrouw klopte hij nu op de deur en drukte op de bel.

Hij wist dat Quentin net zoveel van deze wekelijkse afspraken genoot als hijzelf.

Het ging niet alleen om het potje schaken, al hadden ze

zeker vaak epische strijd geleverd op de vierenzestig velden.

Nee, het ging vooral om de conversatie. Michael discusseerde graag met zijn vriend over politiek, buitenlands beleid en de wereldproblemen. Hoewel Quentin duidelijk een ambtelijke achtergrond had – die hij nooit leek te willen onthullen – en Michael zelf zijn hele werkzame leven aan de strijdkrachten had gewijd, bespraken ze hun onderwerpen gewoonlijk op een abstracter niveau.

De opkomst van de nieuwe Afrikaanse economieën. De uitdaging om een krijgsmacht op de been te houden in een economische crisis. Amerika en zijn rol in de wereld was altijd een favoriet onderwerp. Was de grote supermacht de weg kwijt en zou het land die terug kunnen vinden?

Die onderwerpen, het schaakspel en de single malts zorgden zeker voor een welbestede avond.

Maar nu hij voor de deur stond in de onaangename kou, kwam er geen reactie uit het huis.

Hij belde nogmaals aan en hoorde de bel luiden in het statige huis. Met zijn handschoenen nog aan gaf Michael een paar harde klappen op de deur.

De adem die hij uitblies vormde wolkjes, alsof hij eraan herinnerd moest worden hoe koud het op deze avond eind februari was.

‘Kom op nou, Quentin,’ zei hij tegen zichzelf. ‘Doe verdorie die deur open.’

Nog steeds niets.

Michael keek in de verte. Zou hij zijn telefoon tevoorschijn halen en hem bellen? Was hij ingedommeld na zijn eigen stille avondmaaltijd?

Snel – en onhandig vanwege zijn ijzige vingers – pakte Michael zijn telefoon, een apparaat waarmee je alles kon, behalve theezetten.

De meeste functies waren niet besteed aan Michael, die zich nog de tijd herinnerde dat een telefoon simpelweg een telefoon was.

Hij moest een handschoen uittrekken om de lijst met con-

tactpersonen op het scherm te krijgen, de naam te zoeken en op de beltoets te drukken.

Hij bracht de telefoon naar zijn oor om te luisteren en zijn vriend meteen te berispen omdat hij hem hier in de ijzige kou bij de ingang had laten staan.

Maar de telefoon bleef maar overgaan, en na zeven keer kreeg hij de voicemail.

Michael liet geen bericht achter.

Nee, want nadat hij had aangebeld, geklopt en nu ook nog had opgebeld, had hij slechts stilte gehoord, en opeens maakte hij zich zorgen over zijn oude vriend.

Ook al verwachtte hij dat de deur op slot zat, pakte hij toch de deurknop vast, en hij was een beetje verrast toen die meegaf.

Dat is vreemd, dacht Michael.

En hij stapte naar binnen, de kou uit.

Zodra hij de drempel was overgestapt en de deur snel achter zich had dichtgetrokken, riep hij luid: ‘Quentin! Waar ben je in hemelsnaam? Ben je doof geworden, man?’

Michael trok zijn lichtbruine overjas uit en legde die op een chique stoel in de hal, met zijn kalfslederen handschoenen erop.

‘Quentin?’ riep hij nog eens.

Hoewel het stil was in huis, brandde er wel licht.

En nu Michael nog steeds geen idee had waar Quentin was of wat er gebeurd kon zijn, namen zijn ongerustheid en verwarring alleen maar toe.

Hij keek naar de zitkamer links, waar het oude schaakspel op een eigen tafel met klauwpoten stond, geflankeerd door twee comfortabele leunstoelen voor de rivalen.

Alles gereed voor de avond.

Maar er was niemand in de kamer.

Hij liep naar de trap en riep opnieuw de naam van zijn vriend...

‘Quentin?’

Hij klom de gebogen trap naar de eerste verdieping op en liep langs Quentins kleine galerij met militaire schilderijen. Trafalgar, Waterloo, een impressionistisch schilderij van de loopgraven en een stel gedoemde jongens die op het punt stonden daaruit te klimmen om het tegen ratelende machiegeweren op te nemen.

Michael beklom de treden langzaam, met zijn hand op de glimmende houten leuning, de ene trage stap na de andere.

Hij merkte dat zijn mond droog werd en dat zijn hart tekeering, hoe langzaam hij de treden naar de overloop van de bovenverdieping ook nam.

Boven waren drie slaapkamers... Dat wist hij nog van een rondleiding die Quentin ooit had gegeven; daarbij had zijn vriend gelachen om het idee dat er ooit een gast in die logeerkamers zou verblijven.

Afgezien van hun wekelijkse afspraak leek Quentin een eenzaam leven te leiden, en nog naar tevredenheid ook...

Michael riep zijn naam opnieuw, ook al leek dat nu zinloos.

Hij liep naar links, over de weelderige loper met de pluchen pool, een echt Perzisch tapijt dat over de hele lengte van de overloop liep.

Hij kwam nu bij de grootste slaapkamer, waarvan de deur openstond. Binnen brandde een lamp.

Een korte aarzeling, voordat Michael de kamer betrad.

Hij liep naar binnen.

Een moment lang nam hij in zich op wat hij zag en probeerde dat zo goed mogelijk te interpreteren.

Ja, hij zag Quentin, gekleed in een klassiek zijden huisjasje, met strakke riem, maar verder leek hij gereed te zijn om het diner te gaan nuttigen.

Hij zat in een leunstoel tegenover zijn hoge klerkast en een grote tafel met een vers boeket bloemen voor de matglazen ramen die uitkeken op Cherringham Crescent.

Zijn vriend.

Hij leunde achterover in de stoel, met zijn hoofd achterover en de benen gespreid.

Een moment lang voelde Michael zich opgelucht. *Hij slaapt, meer niet. Oude man tenslotte, is gewoon even ingedut zonder dat hij het merkte.*

Maar vrijwel meteen beseftte Michael dat die gedachte voortkwam uit hoop; belachelijk, absurd.

‘O jee,’ mompelde hij in de lege kamer.

Hij liep naar de stoel, naar zijn achterover liggende vriend en zag Quentins opengesperde ogen naar het plafond staren.

Quentin Andrews was dood, zonder twijfel.

Michael wist dat Quentin niet jong meer was en al een reeks ziekten had overwonnen van het type dat de kop op leek te steken als iemand van middelbare leeftijd overging naar een nieuwe, angstwekkender levensfase.

Hij had hartproblemen gekend. Een heupoperatie, een paar jaar geleden. Quentin sprak niet graag over zulke kwalen, maar hij had er geen probleem van gemaakt om naar de huisarts te gaan en het desnoods hogerop te zoeken om de hulp te krijgen die hij nodig had.

Nee, Quentin Andrews hield van het leven dat hij leidde en had er veel voor over om het zo lang mogelijk vol te houden.

En nu was dat leven voorbij.

Michael bleef roerloos naar het tafereel staren en realiseerde zich nauwelijks dat hij beefde.

Om zo alleen te zijn met iemand die – heel duidelijk – nog maar kortgeleden overleden was. Een paar uur misschien?

Michael keek naar de grote ladekast aan de overkant van de kamer, waarop de gebruikelijke foto’s en memorabilia ontbraken.

De schatten en geheimen van de man bleven diep in hem weggeborgen.

Maar boven op de kast, niet ver van hem vandaan, lag een plastic flesje.

Michael liep erheen en pakte het op; het was een medicijn op recept.

De gebruiksaanwijzing: Neem bij pijn op de borst onmiddellijk één tablet in met water.

Michael keek naar het flesje, dat nog half gevuld was met de langwerpige tabletten.

Was dit de verklaring? Een hartaanval, waardoor ook Michael zelf een paar jaar geleden was getroffen, maar was er ditmaal geen waarschuwing geweest en onvoldoende tijd om die pillen in te nemen en het onheil af te wenden?

De dood zelfs.

Michael liep terug naar het lichaam van zijn vriend.

Hij moest nu iemand bellen. De politie! Vanzelfsprekend. En zijn vrouw. Ja, hij moest dringend een menselijke stem horen. Hij voelde zich eenzaam en verlaten, nu hij hier zo stond.

Misschien moest hij ook Sarah bellen. De vragen en zorgen aanhoren... en de stemmen van zijn dierbare familie.

Zijn telefoon zat beneden in zijn jaszak. Hij moest zijn vriend alleen laten om hem te pakken.

Maar voordat hij dat deed, boog hij zich voorover. Met uitgestrekte, gespreide vingers raakte hij de oogleden van zijn vriend aan en sloot ze voorzichtig, alsof hij de rolluiken van een leven liet zakken.

En Michael dacht: rust in vrede, oude vriend, rust in vrede...

2. De mogelijke erfgenamen

Sarah zag haar assistente Grace naar het achterraam van hun kantoor lopen.

‘Wauw, die Quentin Andrews moet echt wel een belangrijk iemand geweest zijn. Moet je al dat publiek zien.’

Sarah kwam bij Grace aan het raam staan en keek naar de ingang van de kerk.

En inderdaad – het was beslist een hele toestand.

Een menigte mensen stond in de rij voor de grote deuren en grote auto’s leverden nog meer naasten van de overledene af, waarna de chauffeurs wegreden, waarschijnlijk om een plekje te zoeken in het inmiddels overvolle dorpscentrum.

‘Dat is vreemd,’ zei ze.

Grace keek haar aan. ‘Wat?’

‘Ik bedoel... Mijn vader kende meneer Andrews, hij was met hem bevriend, maar hij zei altijd dat hij nogal een eizelgänger was. Praktisch een kluizenaar. Dus – wie zijn dat allemaal?’

Grace keek weer naar het schouwspel buiten. ‘Dit ziet er volgens mij niet uit als de begrafenis van een eenling. Wie was hij?’

En daar had Sarah geen antwoord op. Haar vader – die bij de begrafenis zou zijn – had alleen gezegd dat zijn vriend tientallen jaren geleden bij de overheid had gewerkt en daarna in de financiële wereld, waar hij blijkbaar genoeg geld had verdiend voor een comfortabele woning in Cherringham.

Het tafereel dat Sarah nu onder zich zag, leek meer op een begrafenis van iemand van koninklijken bloede of een filmster.

‘Ik snap het niet,’ zei ze.

‘Wat?’ zei Grace, terwijl ze zich omdraaide.

‘Dit past niet bij de man zoals mijn vader die omschreef. En op de een of andere manier ben ik erbij betrokken.’

‘Jij? Maar je kende hem toch helemaal niet?’

Ze keek Grace aan. ‘Zelfs niet oppervlakkig. Maar Tony Standish heeft een brief gestuurd waarin hij me vroeg om direct na de kerkdienst naar het voorlezen van het testament te komen.’

Grace hield haar hoofd schuin. ‘Denk je... dat je er op de een of andere manier in genoemd wordt?’

Sarah lachte. ‘Dat betwijfel ik. In een testament van iemand die ik niet eens kende?’

Grace draaide zich weer naar het raam toe. ‘Mensen doen soms rare dingen als ze ouder worden, niet? Wie weet waarom? Hoe dan ook – het zal vast interessant zijn...’

Juist, dacht Sarah. Vast en zeker.

Haar vader Michael zou aanwezig zijn omdat hij een oude vriend was – en zelfs de enige vriend van de overledene, zo geloofde hij – al had hij ook geen idee waarom Sarah gevraagd was om bij het voorlezen aanwezig te zijn.

En terwijl er nog steeds mensen de kerk probeerden binnen te gaan, begonnen op dat moment de enorme klokken van St. James traag te luiden.

En nu ze al die mensen had gezien, keek Sarah des te meer uit naar het voorlezen in Tony’s kantoor.

Er was iets heel intrigerends aan dit alles – aan Quentin Andrews, zijn begrafenis, de gasten en het mysterieuze testament.

Sarah haastte zich door de hoofdstraat naar het kantoor van Tony Standish; na een dringend telefoontje had ze op het laatste moment nog snel nieuwe lay-outs moeten controleren

voor het herontwerp van de website van een nabijgelegen dorp.

Een paar minuten nadat ze had moeten arriveren beende ze het kantoor van de advocaat binnen, met een armzwaai naar Tony's zwijgzame, efficiënte secretaresse, die eruitzag als de ideale grootmoeder...

Buiten adem vloog ze de vergaderruimte binnen, onder snelle verontschuldigen voor haar late komst.

Ze zag dat Tony met een warme glimlach op zijn gezicht achter zijn bureau stond.

Hij was echt een goede vriend – en een bondgenoot. Haar vader zat in een stoel rechts van Tony, gekleed in een zwart pak. En achter hem zat een groepje mensen in rouwkleiding, van wie ze de gezichten niet herkende.

Ze probeerde te onthouden om eens rustig met haar vader te praten... over de vriend die hij verloren had.

Ze bedacht weer hoe vluchtig het leven en de tijd konden zijn.

Het gaat allemaal zo snel.

Ze had altijd gedacht dat haar vader... en haar moeder... er altijd zouden zijn.

Maar ze wist ook dat dat niet waar was.

‘Sarah, we zijn nog niet begonnen. Ik was net met de voorstelronde bezig.

Je vader was net van start gegaan.’

Terwijl Sarah haar jas uittrok, draaide ze zich naar links naar de kapstok... en zag iemand wat meer achter in het zaaltje zitten.

In een pak.

Met een bekende glimlach.

Dan een knikje naar Sarah.

Jack!

Wat deed hij hier? Ze had hem niet verteld over haar mysterieuze uitnodiging voor deze bijeenkomst... maar blijkbaar was hij ook opgeroepen.

Het werd steeds vreemder...

Hier moesten ze met elkaar over praten.

Jack gebaarde naar een stoel in de buurt van zijn plek, die geen deel uitmaakte van de kring rond Tony's bureau.

Alsof zij met zijn tweeën slechts publiek bij dit voorlezen waren.

Ze ging zitten en lachte haar vriend snel toe, zij het ietwat verward.

Daarna richtte ze haar aandacht weer op de aanwezigen die in afwachting waren van het voorlezen van het testament.

Als eerste een vrouw in een grijs pak, eind dertig, met een sombere grijze hoed die niet zou hebben misstaan in een ouderwetse garderobe in *Downton Abbey*.

‘Emma Carter,’ zei ze zachtjes, ‘de persoonlijke verzorgster van meneer Andrews.’

Ze knikte naar de groep, en alsof haar woorden nog niet genoeg waren...

‘Ik was zijn verpleegster, kokkin... alles...’

Dan de man links van haar. Iets ouder dan Sarahs eigen vader, schatte ze – maar nog steeds iemand die kracht en macht uitstraalde, van zijn onberispelijke double-breasted krijtstreepkostuum tot zijn donkere ogen, waarmee hij met alle anderen in het zaaltje contact maakte terwijl hij sprak.

‘James Carlisle. Quent en ik, eh... hebben samen gediend... Vroeger.’

Het bleef even stil, alsof de hele zaal verdere uitleg verwachtte – maar die bleef achterwege. Sarah keek aandachtig naar Carlisle, die nu achterover in zijn stoel leunde en zijn armen over elkaar sloeg.

Sarah draaide zich om naar Jack en keek hem met een nieuwsgierige frons aan... Interessant, dacht ze.

Samen gediend? Wat betekende dat? Het leger?

Haar vader had nooit gesproken over een baan bij de krijgsmacht. En James Carlisle moest een stuk jonger zijn geweest dan Quentin...

‘Patrick?’ zei Tony, toen de volgende man niet meteen het

woord nam. Sarah wierp een blik op hem en meende dat de man ondanks zijn keurige pak duidelijk van een andere traditie had geprofiteerd en voor de begrafenis een paar hartversterkertjes achterover had geslagen.

Hij likte zijn lippen af. 'Patrick Andrews, *esquire*, enige... enige nog levende broer,' benadrukte hij, 'van mijn overleden broer Quentin.'

Dat klinkt alsof hij wel meer dan een paar borrels opheeft, dacht Sarah.

Hij schoof heen en weer in zijn stoel, zodat ze zijn versleten, haveloze schoenen zag.

Quentins broer leek op zwart zaad te zitten.

Nog één persoon in de kring moest het woord doen.

Een andere vrouw, die keurig met haar benen bij elkaar zat, gekleed in een lange, donkere jas, tasje op haar schoot, handen op elkaar.

Tony knikte naar haar.

'Tricia Guard,' zei ze zachtjes.

En daar bleef het bij.

Tony leek even te wachten, alsof de aantrekkelijke vrouw van middelbare leeftijd er nog iets aan kon toevoegen.

Maar toen dat niet gebeurde...

'Het zal u opgevallen zijn dat er twee toeschouwers in de zaal zijn, de heer Jack Brennan en mevrouw Sarah Edwards. Hoewel ze niet in het testament worden genoemd, zijn er instructies achtergelaten dat ik een of meer geschikte personen moest selecteren die toezicht houden op deze bijeenkomst... en op de uitvoering van het testament. En die opdracht heb ik uitgevoerd.'

De potentiële erfgenamen draaiden zich allemaal om en bekeken Sarah en Jack alsof ze een museumstuk waren.

Zodra ze hun aandacht weer op Tony richtten, schraapte hij theatraal zijn keel en nam achter zijn massieve bureau plaats.

Hij pakte twee enveloppen.

'De instructies van de heer Andrews zijn heel specifiek. Ik

moet eerst deze envelop openen.'

Tony pakte een ranke zilveren briefopener en schoof die in een opening in de klep.

Je kon een speld horen vallen, dacht Sarah.

Nu hij de envelop had geopend, haalde Tony er een opgevouwen vel papier uit.

Hij vouwde het papier open en bekeek het document een moment lang.

Hij sloeg even zijn ogen op naar het publiek en zei: 'Heel goed. Dan zal ik nu beginnen met het voorlezen van de laatste wil en het testament van Quentin Andrews...'

3. Een uiterst raadselachtig testament

Sarah draaide zich om en keek Jack aan; ze waren allebei in afwachting van een verklaring waarom ze hier aanwezig moesten zijn.

Tony las de openingsparagrafen van het testament snel voor; af en toe keek hij op naar de potentiële erfgenamen, die waarschijnlijk wensten dat hij meteen naar de verdeling van de buit zou springen.

‘En dan nu de bepalingen van het testament. Ten eerste,’ las hij voor, ‘aan mijn goede vriend Michael Edwards. Michael heeft me vaak verteld dat hij van niemand iets wilde erven, ook niet van mij. Ik weet zeker dat hij daarbij op contant geld doelde. In dat geval zal ik zijn verzoek negeren...’

Tony glimlachte en keek Sarahs vader strak aan...

‘Ik laat Michael het oude napoleontische schaakspel na waarmee we zo vaak strijd hebben geleverd. Bovendien zou de volledige inhoud van mijn wijnkelder zeker verwelkomd worden door hem en zijn liefvallige vrouw. Ten slotte zou mijn eerste editie van Gibbons *Verval en ondergang van het Romeinse Rijk* geen betere beschermer kunnen vinden dan Michael.’

Tony zweeg en liet het vel papier zakken.

‘Michael, bent u bereid om de laatste wensen van meneer Andrews in dit opzicht te aanvaarden?’

Sarah zag haar vader knikken en zich naar de anderen toe draaien. Daarna wierp hij Sarah een blik toe. ‘Ja. Ik zal deze

voorwerpen zeker accepteren en liefdevol bewaren.'

'Mooi. Dan gaan we verder met de kern van het testament...'

Wat is het toch stil, dacht Sarah. Iedereen zit geduldig te luisteren, met ingehouden adem zelfs.

'Voor het overige deel van mijn nalatenschap, alle andere eigendommen en mijn financiële activa heb ik de volgende afspraken gemaakt.'

'Financiële activa,' zei Quentins broer Patrick snuivend. 'Eerder vuil geld.'

Tony negeerde de onderbreking.

'Mijn hele nalatenschap zal onder toezicht van Tony Standish, *esquire*, naar een van de vier aanwezigen hier gaan die bij naam vermeld zijn. En anders zal die naar het goede doel van mijn keuze gaan, te weten Seafarers UK, voor al het goede werk dat deze organisatie heeft gedaan en nog steeds doet voor zeelieden overal ter wereld.'

'Neem me niet kwalijk,' zei mevrouw Carter, de verzorgster, 'maar wat betekent dat?'

Tony vroeg om geduld door zijn hand op te steken.

Jack leunde voorover en raakte Sarahs arm aan. Ze keek hem aan en hij sloeg met een grijnzend gezicht zijn ogen ten hemel.

En dat betekende: er is hier iets aan de hand...

'Ik heb iets gemaakt...'

Verscheen er nu een lachje op Tony's gezicht?

'Namelijk een kruiswoordraadsel...'

'Wel verdo...' zei James Carlisle. 'Een kruiswoordraadsel?'

Alle erfgenamen bogen zich naar voren.

'De antwoorden op de diverse aanwijzingen zijn allemaal hier te vinden, in dit dorp waarvan ik altijd zoveel heb gehouden. Ieder van de aangewezen mogelijke erfgenamen heeft achtenveertig uur de tijd om het kruiswoordraadsel op te lossen. Zodra de laatste aanwijzing is voltooid, moet het raadsel persoonlijk bij mijn executeur-testamentair worden afgeleverd.'

Tony schraapte zijn keel.

Dit is heel bijzonder, dacht Sarah.

‘Dat ben ik,’ zei Tony, ‘en ik zal jullie dag en nacht ter beschikking staan, totdat deze eh... wedstrijd afgelopen is. Ik heb jullie mobiele nummers; jullie hebben het mijne.’

Hij las het testament verder voor: ‘De heer Standish zal elke oplossing die wordt aangeboden in het geheim noteren. En over precies achtenveertig uur komt deze groep weer bij elkaar om te horen wie van de vier als eerste de puzzel heeft voltooid en de prijs heeft gewonnen, te weten mijn nalatenschap. Als niemand het raadsel oplost, gaat het hele bedrag naar het goede doel dat ik hierboven heb genoemd.’

‘Dit is belachelijk,’ zei Tricia Guard. ‘Ik ben helemaal uit Londen gekomen voor deze... onzin. En wat heb ik eraan?’

‘Waarschijnlijk niet veel,’ zei Carlisle. ‘Ik denk dat die oude Quentin net kon rondkomen. Een bescheiden pensioen. En dat is het wel zo’n beetje.’

Maar nu liet Tony het document zakken.

‘Ik ben ook gemachtigd om u te vertellen dat de financiële component van Quentin Andrews’ nalatenschap, afgezien van het pand in Cherringham Crescent, het meubilair, de grond, enzovoort... onder voorbehoud van marktfluctuaties momenteel een waarde heeft van meer dan tien miljoen pond...’

Deze woorden sloegen in alsof er net een zeppelin op het kantoor was neergestort, waarvan de zilverkleurige huid tegen de verbijsterde gezichten van alle aanwezigen drukte.

Tien miljoen pond, dacht Sarah.

Een fortuin! En daarover moest worden beslist door een wedstrijd om een kruiswoordraadsel te voltooien?

Ongelooflijk...

Tony liet het testament, dat één enkele bladzijde besloeg, zakken.

‘Zoals gezegd,’ zei hij, ‘ben ik gemachtigd om waarnemers aan te wijzen voor deze eh... wedstrijd. Dat zullen mevrouw Edwards en meneer Brennan zijn. Zij zullen periodiek toe-

zicht houden op jullie vorderingen, teneinde te garanderen dat jullie het spel allemaal eerlijk spelen. Er is een aantal regels aan verbonden, waarin bepaald wordt dat jullie niet mogen samenwerken en samenzweren om de buit te verdeelen.'

'Potverdorie, was die man niet goed bij zijn hoofd? God, die broer van mij. Hij was altijd al een glibberige hufter...'

'En zoals gezegd,' vervolgde Tony, 'komen we hier over precies twee dagen weer bijeen, om elf uur...'

Tony keek op zijn horloge.

'Om precies te zijn om elf uur drieëntwintig, voor de uitslag.'

Patrick Andrews stond op.

'En hoe zit het met die stomme puzzel, zodat we daaraan kunnen beginnen?'

Als paarden bij een starthek stonden de andere drie leden van het kwartet eveneens op.

'Ze zitten in deze envelop...,' zei Tony, terwijl hij weer zijn briefopener pakte en ermee zwaaide als een miniatuurdegen.

Hij schoof hem in de ene kant van de envelop. Een theatrale zwiep met het lemmet.

Tony haalde vellen papier met het raadsel uit de envelop. Er zat ook een klein briefje bij, kon Sarah zien.

Tony stak dat omhoog en las het voor.

'Hierin: een exemplaar van het betreffende raadsel voor ieder van mijn mogelijke erfgenamen, en kopieën voor de heer Standish en zijn aangewezen waarnemers.'

De advocaat spreidde de raadsels uit, waarbij de aanwijzingen verborgen bleven in de opgevouwen vellen papier.

De vier erfgenamen deden allemaal een stap naar voren.

Tony stond nu op, en alsof hij het startschot gaf voor de race van zijn leven, overhandigde hij ieder van hen een raadsel.

En in een bijna komische scène zag Sarah dat de twee mannen en Emma Carter het kantoor uit stormden, waarbij ze bijna tegen haar en Jack op botsten toen ze probeerden de deur uit te komen.

Alleen Tricia Guard was nu nog over. Ze vouwde haar vel papier zorgvuldig op en stopte het in haar handtas, waarna ze de anderen de kamer uit volgde.

Achtenveertig uur, dacht Sarah.

Tien miljoen pond.

En toen ze uiteindelijk allemaal bijna als in een stripverhaal de deur uit waren, moest ze hardop lachen.

Verschenen in de Cherringham-serie van Matthew Costello en
Neil Richards:

Moord aan de Thames
Moord op het landhuis
Moord bij maanlicht
Spreken is zilver
De touwtjes in handen
Een dodelijk vuur
De dode in het meer
Een kwade opzet
Een spel met de dood
Een dodelijke bekentenis
Een dodelijke race
Een dodelijke zomernacht
Een dodelijke les
Het geheim van het kasteel
Een fatale val
Het laatste raadsel

E-book augustus 2024

Dit is het zestiende deel in de Cherringham-serie

Oorspronkelijke titel *The Last Puzzle*

Oorspronkelijke uitgever Bastei Entertainment, een imprint van Bastei Lübbe AG

Copyright © 2015/2017 Bastei Lübbe AG, Keulen

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2024 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Peter de Rijk

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagbeeld © Shutterstock

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN e-book 978 90 261 7632 6

ISBN luisterboek 978 90 261 7634 0

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.